

Sygn. akt **XXVII Ca 3837/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adrianna Szewczyk-Kubat (spr.)
Sędziowie:	SO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka SR del. Katarzyna Małysa
Protokolant:	protokolant Magdalena Duda

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. L. (dawniej D.)**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą we W. (dawniej (...) S.A.)**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy- Żoliborza w Warszawie

z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II C 993/15

1. odrzuca apelację w zakresie punktu 1 zaskarżonego wyroku;
2. oddala apelację w pozostałym zakresie;
3. zasądza od M. L. na rzecz (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSR del. Katarzyna Małysa SSO Adrianna Szewczyk-Kubat SSO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka

Sygn. akt XXVII Ca 3837/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 maja 2015 r. powódka M. L. (wcześniej: D.) wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt XXV Co 40/15 oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 września 2015 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Podczas rozprawy w dniu 5 listopada 2015 r. powódka potrzywała żądanie i podniesiony w pozwie zarzut przedawnienia. Ponadto zakwestionowała nabycie stwierdzonej opisanym w pozwie tytułem wykonawczym wierzytelności przez pozwanego.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r. w sprawie II C 993/15 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie:

1.pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r, sygn. akt IV C 1499/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 17 marca 2015 r., w stosunku do M. L. poprzednio D., w części dotyczącej ustawowych odsetek należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się wyroku z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03 liczonych za okres od dnia 14 maja 2010 r. do dnia 22 lutego 2012 r.,

2.oddalił powództwo w pozostałej części,

3.zasądził od M. L. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 3.445,91 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

4.nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy- Żoliborza w W. kwotę 165 zł tytułem części opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka została zwolniona oraz 0,79 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa,

5.w pozostałym zakresie nieuiszczoną opłatę od pozwu oraz wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym i prawnym:

Wyrokiem zaocznym w stosunku do P. M. i M. G. z dnia 24 listopada 2003 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie pod sygn. akt IV C 1499/03 z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko M. D., P. M. i M. G. o zapłatę, w punkcie I. zasądził od M. D., P. M. i M. G. na rzecz (...) Bank (...) S.A. — II Oddział w W. solidarnie kwotę 33.984,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2003 r., w punkcie II. wyrokowi w punkcie I. nadał rygor natychmiastowej wykonalności, w punkcie III. zasądził od M. D., P. M. i M. G. na rzecz (...) Bank (...) S.A. — II Oddział w W. kwotę 5.514 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 27 lutego 2004 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności opisanemu wyrokowi w dniu 10 sierpnia 2004 r.

Na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 10 sierpnia 2004 r., przed Komornikiem Sądowym Rewiru IV przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. Km 2280/04 toczyło się postępowanie egzekucyjne przeciwko M. D.. Postępowanie to zostało wszczęte na wniosek wierzyciela (...) Bank (...) S.A. - II Oddział w W., złożony w dniu 15 października 2004 r., a zakończone w dniu 16 sierpnia 2007 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu 11 sierpnia 2009 r. wierzyciel (...) Bank (...) S.A. - II Oddział w W. złożył kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnicze M. D.. W oparciu o wniosek wierzyciela, na podstawie opisanego wyżej tytułu wykonawczego, przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie P. T. toczyło się

postępowanie egzekucyjne sygn. Km 1398/09, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2010 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 14 maja 2010 r.

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 lipca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zbył wierzytelność wobec M. D. na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W..

W dniu 23 lutego 2015 r. nabywca wierzytelności wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, na jego rzecz jako następcy prawnego poprzedniego wierzyciela. Postanowieniem z dnia 17 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, pod sygn. akt XXV Co 40/15, nadał klauzulę wykonalności wskazanemu wyrokowi na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W..

(...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 13 kwietnia 2015 r. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji m.in. przeciwko dłużnicze M. D., celem wyegzekwowania roszczenia wynikającego z tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 26 marca 2015 r. postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. XXV Co 40/15, z dnia 17 marca 2015 r. W oparciu o wniosek wierzyciela, w dniu 13 kwietnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza w W. M. M., w sprawie sygn. akt Km 3446/15, wszczął egzekucję przeciwko M. D. na podstawie wskazanego wyżej tytułu wykonawczego.

Decyzją nr (...) Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego (...) W. z dnia 11 maja 2015 r. M. L. (poprzednio: D.) zmieniła nazwisko z „D.” na „L.”.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz załączonych aktach sygn. IV C 1499/03, XXV Co 40/15 i aktach egzekucyjnych sygn. Km 1398/09, Km 3446/15.

Sąd Rejonowy wskazał, iż co prawda dokumenty te częściowo zostały przedłożone także w odpisach i kserokopiach, jednakże żadna ze stron nie kwestionowała, iż pochodzą one od organów i osób wskazanych w ich treści, jak również, że treść tych odpisów i kopii odpowiadała treści oryginałów, a Sąd ten również nie znalazł podstaw, by podważać ich wiarygodność. Sąd Rejonowy nie odmówił wiarygodności dokumentom urzędowym, gdyż zostały one sporządzone przez powołane do tego organy i korzystały z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo w niniejszej sprawie jedynie częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną powództwa Sąd Rejonowy wskazał art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z art. 840 k.p.c. wynika, że istotą powództwa opartego na treści wskazanego przepisu jest wykazanie, iż sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy.

W ocenie Sądu Rejonowego w rozpoznawanej sprawie znalazł zastosowanie punkt 2 przytoczonego wyżej przepisu art. 840 § 1 k.p.c. Tytułem wykonawczym, którego pozbawienia wykonalności domagała się powódka, był wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt XXV Co 40/15. Powódka podniosła w pozwie zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego z opisanego wyżej tytułu wykonawczego, zgodnie z art. 125 § 1 k.c.

Pozwany z kolei podnosił, że nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia, bowiem przeciwko M. L. toczyły się postępowania egzekucyjne wszczęte przez pierwotnego wierzyciela w 2004 r. pod sygn. Km 2280/04 oraz w 2009 r. pod sygn. Km 1398/09. Następnie, w dniu 18 lipca 2014 r. miała miejsce cesja wierzytelności przeciwko M. L. na rzecz pozwanego i postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 marca 2015 r. została nadana klauzula wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, tj. (...) S.A. z siedzibą we W., który wszczął postępowanie

egzekucyjne wnioskiem z dnia 8 kwietnia 2015 r. Pozwany podnosił ponadto, że w sprawie niniejszej zastosowanie znalazł dziesięcioletni termin przedawnienia, który w związku z kilkukrotnym przerwaniem jego biegu, nie upłynął.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż zgodnie z treścią art. 843 § 3 k.p.c., w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Uchybienie temu obowiązkowi powoduje pozbawienie prawa zgłaszania ich w dalszym toku postępowania, a po stronie Sądu rozpoznającego sprawę rodzi obowiązek pominięcia spóźnionych zarzutów, tj. traktowania ich, jakby nie zostały w ogóle zgłoszone.

Powołanie nowych zarzutów w ramach wskazanej w pozwie podstawy powództwa jest dopuszczalne jedynie w przypadku, gdy powód nie mógł się na nie powołać w chwili wniesienia pozwu.

Sąd Rejonowy podniósł, iż jedynym zarzutem podniesionym przez M. L. w pozwie był zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03. W związku z powyższym jedynie do tego zarzutu Sąd mógł się odnieść badając okoliczności niniejszej sprawy. W toku postępowania powódka wprawdzie zakwestionowała nabycie stwierdzonej wskazanym tytułem wykonawczym wierzytelności przez pozwanego, mając jednak na uwadze przytoczony wyżej przepis art. 843 § 3 k.p.c., Sąd Rejonowy obowiązany był do pominięcia tego zarzutu, jako spóźnionego.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu Rejonowego, w oparciu o powołany wyżej art. 125 § 1 k.c., należało zbadać, czy wskazany w tym przepisie termin przedawnienia upłynął, czy też, jak podnosił pozwany, termin ten został przerwany. Roszczenie główne, stwierdzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, zgodnie z treścią powołanego wyżej przepisu ulegało dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia. Wskazać należało, że określony w art. 125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia miał zastosowanie także do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w chwili uprawomocnienia się wyroku. Trzyletniemu przedawnieniu ulegały natomiast stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku.

Zgodnie z art. 123 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, bądź też przez wszczęcie mediacji. Stosownie zaś do treści art. 124 § 1 i 2 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie niniejszej doszło do kilkukrotnego przerwania biegu terminu przedawnienia. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt IV C 1499/03, został wydany w dniu 24 listopada 2003 r. W dniu 10 sierpnia 2004 r. wyrok ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności i już ta czynność przerwała bieg terminu przedawnienia. Postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce, w oparciu o opisany wyżej tytuł wykonawczy, po raz pierwszy wszczęte zostało na wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 15 października 2004 r. (a zatem 2 miesiące po nadaniu klauzuli wykonalności opisanemu orzeczeniu), a zakończyło się w dniu 16 sierpnia 2007 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Dopiero zatem z dniem 16 sierpnia 2007 r. przedawnienie zaczęło biec na nowo. W dniu 11 sierpnia 2009 r., a zatem po upływie niespełna 2 lat, wierzyciel (...) Bank (...) S.A. - II Oddział w W. złożył kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji, co ponownie przerwało bieg przedawnienia. Postępowanie egzekucyjne toczące się w oparciu o ten wniosek, pod sygn. akt Km 1398/09, zostało umorzone postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2010 r., które uprawomocniło się z dniem 14 maja 2010 r. i z tym też dniem bieg przedawnienia po raz kolejny zaczął biec na nowo.

Następnie natomiast wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela został złożony w dniu 23 lutego 2015 r., a zatem po upływie niemal 5 lat od zakończenia postępowania egzekucyjnego sygn. Km 1398/09 (14 kwietnia 2010 r., prawomocne z dniem 14 maja 2010 r.). Jeszcze w tym samym roku przedmiotowemu orzeczeniu została nadana klauzula wykonalności na rzecz następcy prawnego (17 marca 2015 r.) oraz na podstawie wniosku (...) S.A. z siedzibą we W. wszczęto kolejne postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce (13 kwietnia 2015 r.).

W związku z powyższym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż nie uległo przedawnieniu roszczenie wynikające ze wskazanego w pozwie tytułu wykonawczego, jako podlegające dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia. Bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia został bowiem przerwany przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela w dniu 23 lutego 2015 roku, natomiast od czasu zakończenia uprzednio toczącego się postępowania egzekucyjnego upłynęło jedynie niespełna 5 lat.

Przedawnieniu uległo natomiast roszczenie w zakresie części odsetek należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, ale jedynie liczonych za okres od dnia 14 maja 2010 r., tj. od dnia uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie Km 1398/09 - do dnia 22 lutego 2012 r., bowiem w dniu 23 lutego 2015 r. pozwany złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na jego rzecz jako nabywcy wierzytelności i tym samym został przerwany bieg terminu przedawnienia.

Przedawniły się zatem odsetki ustawowe należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku, liczone za okres od dnia 14 maja 2010 r. do dnia 22 lutego 2012 r. i w tym też zakresie Sąd Rejonowy w punkcie 1. wyroku pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 17 marca 2015 r., w stosunku do M. L. (poprzednio: D.). W pozostałej części natomiast, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między stronami. Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka w niniejszym postępowaniu została zwolniona od kosztów sądowych w całości postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2015 r. Podkreślenia jednak wymagało, że stosownie do treści art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Oznacza to, że strona zwolniona od kosztów sądowych, jeżeli przegrała proces, ma obowiązek zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi, zwolnienie od kosztów sądowych nie rozciąga się bowiem na obowiązek zwrotu drugiej stronie, na jej żądanie, poniesionych przez nią kosztów postępowania.

Powódka jako wartość przedmiotu sporu wskazała kwotę 69.373,41 zł. Z kolei kwota przedawnionych odsetek ustawowych należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 roku, sygn. akt IV C 1499/03, liczonych od kwoty należności głównej (14.184,27 zł) za okres od dnia 14 maja 2010 roku do dnia 22 lutego 2012 roku wynosiła 3.283,76 zł. Porównując zatem kwotę odsetek przedawnionych, tj. 3.283,76 zł, do wskazanej przez powódkę jako wartość przedmiotu sporu kwoty 69.373,41 zł przyjąć należało, że powódka wygrała w 4,73 %, zaś pozwany w 95,27 %.

Na koszty poniesione przez pozwanego w niniejszym postępowaniu złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, razem 3.617 zł.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy w punkcie 3. wyroku zasądził od M. L. (poprzednio: D.) na rzecz pozwanego kwotę 3.445,91 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (3.617 zł x 95,27 %).

Opłata od pozwu w sprawie wynosiła 3.469 zł. W punkcie 4. wyroku Sąd Rejonowy nakazał pobrać od (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie kwotę 165 zł tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka została zwolniona (3.469 zł x 4,73 %). Ponadto, w toku postępowania zostały poniesione tymczasowo ze środków Skarbu Państwa wydatki w kwocie 16,70 zł z tytułu przedstawienia akt komorniczych przez Krajową Radę Komorniczą w W.. Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego kwotę 0,79 zł tytułem zwrotu części tychże wydatków (16,70 zł x 4,73 %). Powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości, zatem w pozostałym zakresie nieuiszczona opłata od pozwu oraz wydatki zostały przejęte na rachunek Skarbu Państwa (punkt 5. wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając ten wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie praw powódki poprzez błędne uznanie, że stroną postępowania w sprawie jest (...), a nie N.,
2. rozpatrzenie sprawy o nadanie klauzuli wykonalności bez powiadomienia powódki,
3. nieuwzględnienie przedawnienia roszczenia, z uwagi na upływ czasu pomiędzy wystąpieniem wymagalności spłaty wierzytelności (2003 r.), a transakcją handlową zawartą pomiędzy (...) a N. (2014 r.).

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W odpowiedzi na apelację powódki, pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je w całości za własne czyniąc podstawą rozstrzygnięcia.

Podkreślić również należało, że argumentacja prawna szeroko przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia również zasługiwała w całości na akceptację, co czyniło zbędnym obszerne jej powtarzanie w tym miejscu.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniósł się do prawidłowości zastosowania przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie art. 123 k.c. i art. 125 § 1 k.c. w związku z art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. Pomimo bowiem tego, że powódka w złożonej apelacji nie podniosła zarzutów dotyczących głównego przedmiotu powództwa, a więc przedawnienia roszczenia zasądzonego wyrokiem z 2003r., Sąd II instancji jako Sąd meriti zobowiązany był dokonać weryfikacji zapadłego orzeczenia Sądu Rejonowego pod kątem prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo i poprawnie ocenił żądanie pozwu uznając, że nie doszło do przedawnienia roszczenia głównego, natomiast roszczenie o odsetki za okres po wydaniu wyroku uległo częściowemu przedawnieniu. Bezsprene bowiem zarówno nadanie klauzuli wykonalności, jak i prowadzenie egzekucji orzeczenia stanowiły czynności przerywające bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r., nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r., nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r., nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12 - nie publ.). Słusznie przy tym przyjął Sąd I instancji, że termin przedawnienia zaczyna biec na nowo z datą prawomocnego umorzenia egzekucji z przyczyny bezskuteczności tej egzekucji (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 - nie publ.). Tak więc skoro pierwsze postępowanie egzekucyjne trwało od 2004r. do 2007r., a kolejne od 2009r. do 2010r., natomiast świadczenie główne zasądzone prawomocnym wyrokiem przedawnia się z upływem 10 lat, to bezsporne strona pozwana wszczynając kolejną egzekucję w 2015r. nie dochodziła przedawnionego roszczenia. Natomiast odsetki po dacie wyrokowania przedawniają się z upływem 3-letniego terminu przedawnienia, tak więc przedawniły się za wskazany w orzeczeniu Sądu I instancji okres, tj. od daty zakończenia prawomocnego drugiego postępowania egzekucyjnego do daty trzy lata przed złożeniem kolejnego wniosku egzekucyjnego.

Przechodząc do rozpoznania właściwych zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zmuszony był uznać je za całkowicie niezasadne. Powódka błędnie bowiem uważała, iż sprzedaż wierzytelności nie może powodować przejścia

zobowiązań stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem na nabywcę wierzytelności, który dodatkowo dla skuteczności dokonanych czynności musiałby powiadomić powódkę jako dłużniczkę o dokonanym zakupie wierzytelności. Twierdzenia dłużniczki, niezależnie od tego, że spóźnione na obecnym etapie postępowania z uwagi na brzmienie art. 843 § 3 k.p.c., nie mają żadnych podstaw prawnych. W razie cesji wierzytelności, która następuje także na drodze sprzedaży, na co wyraźnie wskazuje art. 510 k.c., na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje więc w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. Skutkiem przelewu wierzytelności jest sukcesja syngularna o charakterze translatywnym. Nie prowadzi on do umorzenia zobowiązania, jego zmiany przedmiotowej lub zakresu odpowiedzialności, bądź powołania nowego, ale do kontynuacji istniejącego zobowiązania w innym układzie podmiotowym. Z tych względów wcześniejsze dwukrotne wszczęcie i prowadzenie egzekucji przez zbywcę wierzytelności odniosło także skutek wobec nabywcy w postaci przerwania biegu przedawnienia wynikającego z art. 123 k.c.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego samej cesji, Sąd Okręgowy wskazał, że przelew wierzytelności musi dotyczyć wierzytelności istniejącej, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Nabycie wierzytelności może bowiem nastąpić tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy, gdyż brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 r., V CSK 620/13 niepubl. i powołane tam orzecznictwo). Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być nadto w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak SN w wyroku z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, niepubl.), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Powódka w toku postępowania nie kwestionowała wysokości samej wierzytelności i jej istnienia, które to okoliczności dodatkowo potwierdzało prawomocne orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2003 r., sygn. akt IV C 1499/03. W aktach XXV Co 40/15 dołączonych do niniejszej sprawy znajduje się zaś umowa cesji wraz z odpisem załącznika zawierającym wskazanie wierzytelności posiadanej przez zbywcę wierzytelności przeciwko powódcie. Tak więc cesja wierzytelności została prawidłowo zawarta.

Sąd Okręgowy zważył ponadto, iż dla skuteczności cesji wierzytelności między pierwotnym a obecnym wierzycielem nie jest konieczne zawiadomienie o tej czynności dłużnika, ani tym bardziej uzyskanie jego zgody, co wynika wprost z treści art. 509 § 1 k.c.

Podobnie dłużnik nie jest uczestnikiem postępowania o nadanie klauzuli wykonalności. Postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli doręcza się wyłącznie wierzycielowi, zgodnie z art. 794 /2/ k.p.c., natomiast dłużnikowi dopiero z zawiadomieniem o wszczęciu egzekucji (art. 795 k.p.c.).

Tym samym również zarzut powódki nie powiadomienia jej o toczącym się postępowaniu o nadaniu klauzuli wykonalności nie był słuszny. Niezależnie od powyższego, nie mógłby on stanowić zasadnej podstawy dla pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego z racji tego, że nie został wskazany przed Sądem I instancji, a ponadto niewątpliwie powódka mogła zaskarżyć postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, czego niewątpliwie nie uczyniła, a wbrew jej twierdzeniom zawartym w apelacji, z dokumentu „zawiadomienia o wszczęciu egzekucji” wydanego w postępowaniu egzekucyjnym Km 3446/15 wynikało, że została poinformowana o przysługującym jej zażaleniu na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli.

Z uwagi na fakt, że powódka zaskarżyła orzeczenie Sądu I instancji w całości, gdy tymczasem w pkt. 1 wyroku zostało zawarte rozstrzygnięcie na korzyść powódki, Sąd Okręgowy uznał, że w tym zakresie nie miała ona gravamen do podważania orzeczenia Sądu Rejonowego, a więc nie wykazała, by zaskarżoną częścią tego wyroku została pokrzywdzona, czyli, by rozpoznanie apelacji było dopuszczalne (tak też uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, wpisana do księgi zasad prawnych, postanowienie Sądu

Apelacyjnego w Warszawie - I Wydział Cywilny z dnia 8 stycznia 2016r., I ACa 524/15). Stąd też na podstawie art. 370 k.p.c. Sąd Okręgowy w tej części odrzucił apelację jako niedopuszczalną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 k.p.c.